

Božićni izveštaj 2011.

Dragi prijatelji životinja,

često se pitam kako se psi, koji kod nas dođu u jadnom stanju, jako brzo oporave. Sve jedno da li imaju samo fizičke povrede ili su psihički potpuno slomljeni, uvek iznova posmatramo sa čuđenjem, kako saraduju sa nama na svom sopstvenom ozdravljenju, počinju da se igraju i često procvetaju za kratko vreme.

Tako je i Beli, dogo argentino, brzo primetio da mu je kod nas dobro i da je ovde siguran. Početak njegove priče bio zaista tužan: Dobila sam poziv u pomoć sa informacijom da je na ulicama malog grada Kule prastara Doga na samrti od gladi. Pristala sam da ga uzmem i odmah dobila njegovu fotografiju. Sa zaprepašćenjem sam videla da se ne radi o nemačkoj dogi, već o dogo argentino, psu koji se ne može nikako udomiti, pošto je takozvani „pas za borbe“. Povukla sam se i pomirila sa tim, da bismo ovog psa ceo život morali da držimo samog ili u maloj grupi i time izgubimo puno mesta za druge pse koje možemo lako udomiti. Posle nekoliko neprespavanih noći ipak sam ponovo pristala. Nisam mogla da dopustim da pas umre od gladi, samo zato što pripada određenoj rasi. Očekivala sam Belog sa velikom strepnjom.

Izgledao je užasno, kao kostur. Ali se oporavi brzo. I ranije „prastara“, polu – izgladnela kreatura pretvorila se u izuzetno dragog, gluvog, oko godinu dana starog psa (!), koji je sa svima u dobrim odnosima. Na sreću!

Beli, potpuno izgladneo na ulici.

Danas je Beli srećan i uhranjen.

Ali ne oporave se svi psi tako brzo kao Beli. Većina ih je, pre dolaska kod nas, živela u samoći, na lancu, u kavezu ili su na ulici bili upućeni sami na sebe. Naročito teški slučajevi su oni, koji su još od štenadi izolovani i maltretirani. Takvim životinjama je nekad protrebno dugo dok ne počnu ponovo da veruju ljudima. Onda često naši psi pomažu ozdravljenju. Uglavnom opuštena atmosfera u našem čoporu relaksira novopridošlice i često pronalaze bliskog prijatelja sa kojim se odmah čvrsto povežu. Kod nekih „parova“ je onda veoma bolno, kada se moraju razdvojiti, jer smo pronašli novi dom samo za jednog.

Nažalost ima i beznadežnih slučajeva, koji se ne mogu izvući iz njihove patnje i nepoverenja. Oni ostaju ceo život kod nas. Kada, najčešće u dubokoj starosti, umru, žalim pre svega što nikada nisu uspeali da žive u nekoj porodici punoj ljubavi. Ipak, hvala bogu, ne poznaju ništa drugo i u krugu naše, ponekad divlje, grupe pasa nalaze uvek sigurnost i drugarstvo.

Ćelava Baka kada je stigla...

... i danas (u sredini).

I crna dama pekinezerka, Baka, je kod nas doživela neverovatnu transformaciju.

Zbog nedostatka novca mnoge naše akcije su ograničene i u opsegu i vremenski.

Da bi se rešio problem životinja lotalica u celini, najbitnije je da se metode ispoštuju, inače neće biti uspeha.

To znači, svi vlasnički psi moraju da budu vakcinisani i čipovani da bi se vlasnici identifikovali. Kuje bi morale obavezno da budu sterilisane. Konačno bi za nesterilisane kuje morao da bude uveden porez i da se izbacivanje pasa oštro kažnjava.

Važan je i stalan dotok informacija preko medija do ljudi da bi se pokazala neophodnost ovih mera. Jer još uvek puno ljudi, upravo starijih, nemaju pojma o novom Zakonu, niti se puno brinu o dobrobiti životinja.

Zbog toga se, pored nastave zaštite životinja u školi, bavimo i radom u javnosti. Pritom, između ostalog, pravimo i flajere u kojima na pristupačan način prikazujemo uzroke problema pasa lotalica. Primer za to je na sledećim stranama prevedena brošura „Ko je kriv?“:

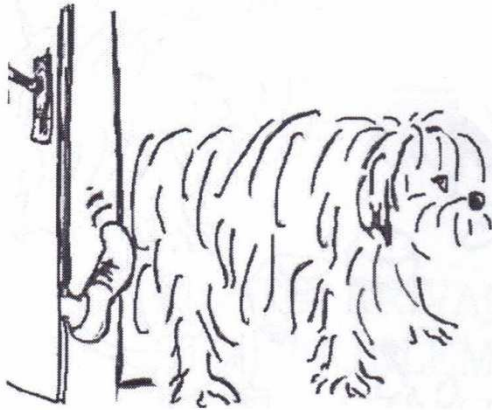
 <p>KO JE KRIV?</p> <p>AUTORI: MONIKA BRUKNER I VERA VOJINOVIĆ</p>	<p><i>Ko je kriv?</i></p>
	<p><i>Psi lotalice nisu jednostavno ti! Mi smo ih izbacili.</i></p>
	<p><i>„KAKO JE SLADAK! MORAM GA IMATI!“ Pre nego što uzmete ovo slatko, malo</i></p>

štene, dobro promislite o tome. Posle nekog vremena videćete da:

- je ogroman
- puno jede
- stalno laje
- sve gricka i uništava.

„TO SE NE MOŽE IZDRŽATI!“

„SLADAK JE, ALI MORA DA IDE...“
Nemate vremena da mu tražite novi dom. Jednostavno ga izbacujete na ulicu.

„SLADAK JE. NEKO ĆE GA UZETI“
Mislite li da ste jedini? Niste vi jedina „dobra duša“, koja je svog slatkog psa izbacila na ulicu.

Vi ste svoj problem rešili, ali sada ga svi rešavamo.

Vremenom Vaš pas počinje da napada decu, da grize ljude i da juri bicikliste. Kada pas lualica pravi probleme, puno ljudi snosi posledice.

Niko nije uzeo Vašeg psa. Ostao je na ulici. Pas bez vlasnika na ulici, budi kod ljudi strah, paniku od čopora.

Ujede pasa mora zbrinuti lekar. Ako je uhed psa ozbiljan, može da ima opasne posledice.

Šta ako nije vakcinisan?

Strah od besnila je uvek prisutan.

Vremenom će Vaš pas možda prouzrokovati automobilsku nesreću, pri čemu ljudi umiru, postaju invalidi ili ceo život pate od psihičkih problema.

Kada pas prouzrokuje saobraćajnu nesreću, problem rešavaju:

- bolnica
- policija
- osiguranje
- veterinar

kada izbacite psa na ulicu, onda je to ozbiljno kršenje zakona.

Vremenom će Vaš pas na ulici postati nesiguran, gladan i usamljen. Priljučuje se grupi drugih pasa.

Onda dolaze šinteri da ih uhvate.

Za uhvaćene pse danas se moraju graditi azili sa adekvatnim boksevima, hranom i veterinarom.

Još nešto!

Zbog Vašeg izbačenog psa, ako nije sterilisan, počinje nekontrolisano razmnožavanje pasa.

Pravljenje neželjenog okota je protiv zakona.

VI ste krivi, ako problem pasa lualica traje i puno košta.

Puno ljudi je uključeno, kada je Vaš pas izbačen i pravi probleme – on nije kriv.

Ko sve plaća? Mi plaćamo!

Veličinu i moralni napredak jedne nacije možemo meriti po tome kako se odnose prema životinjama. (Mahatma Gandhi)

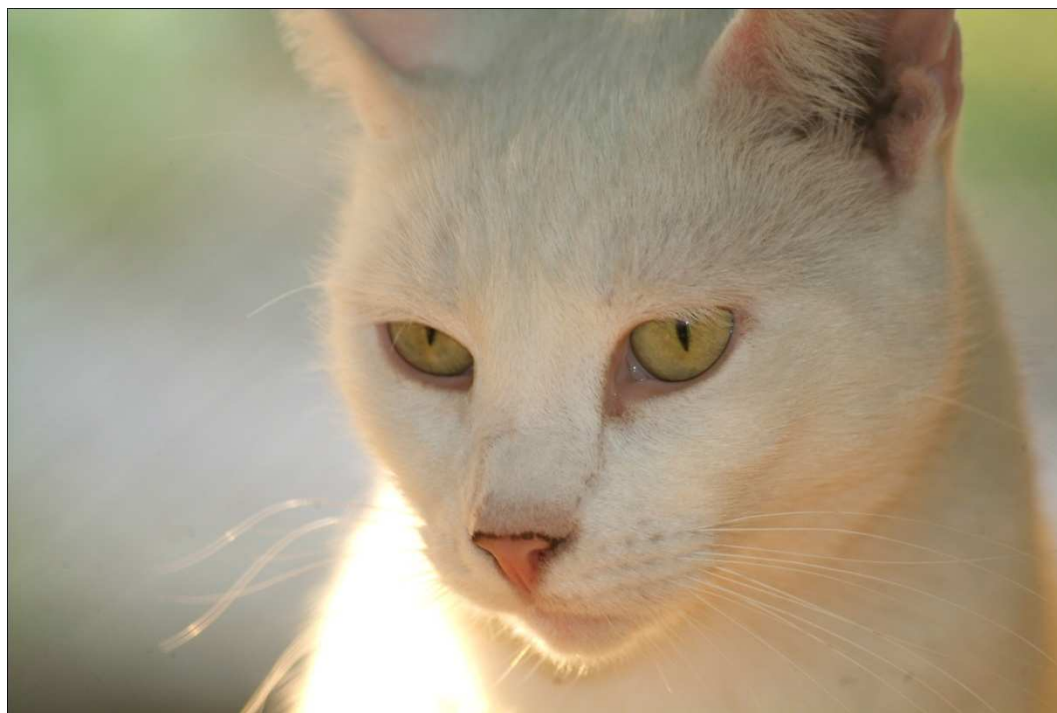
Pored velikih napora opština da rešavaju problem lotalica, ima i puno novih azila, udruženja za zaštitu životinja i samostalnih boraca, koji rade sve što je moguće. Puno ovih aktivista je povezano sa nama i pomažemo se međusobno. Tu sam za njih, kada ima problema, kada im treba hrana ili savet. I oni nama pomažu šireći i učvršćujući našu mrežu tako da sve više ljudi čuje za naše napore i dobija informacije o našim idejama.

Jedan od tih nepoznatih i diskretnih heroja je Aleksandar iz Temerina. Zajedno sa svojom ženom se bez prestanka brine o lotalicama u svom gradu, hrani ih, sterilizuje i udomljava, priča sa ljudima i opštinom itd. i sve to već godinama.

Jedna druga, veoma odlučna mlada žena, bori se već godinama u Beogradu. Biserka je već pomogla mnogim životinjama da nađu novi dom. Ona je bolesna, ali trči po celom gradu, pomaže gde god nađe životinje i bori se sa, ili ako je potrebno, protiv opština. Redovno stižu do mene tužne i frustrirajuće vesti. Ona vodi beznadežnu borbu, jer još uvek i stalno iznova ima novih izbačenih životinja u ovom velegradu.

Broj ovih samostalnih boraca u poslednje vreme raste. Neki veterani su mi pričali da im je danas lakše da se angažuju, jer znaju da više nisu sami.

Sve nas je više i više...

Naša stidljiva, stara Belka.

Vredna pomena je i naša saradnja sa udruženjem za zaštitu životinja iz Subotice, grada u blizini mađarske granice.

Godinama je ova organizacija mene, druge zaštitnike životinja i opštine po celoj Srbiji mučila i opanjkavala. Zbog toga sam bila bez teksta kada su jednog dana došli kod nas predstavnici tog društva, ali na kraju smo sedeli i saslušala sam njihovu priču.

Inicijator udruženja i azila je jedna izuzetno agresivna i dominantna žena. Nakon što je azil napunila sa više od 700 pasa, jednostavno je nestala i prepustila sve svojoj partnerki. Ova je bila toliko očajna da je svih 700 pasa htela da pusti na slobodu i htela je da se zapali na glavnom trgu grada. Psi su bili gladni, a udruženje nije imalo ni hrane ni novca.

Kada sam otišla na lice mesta, tek sam tada videla veličinu tragedije: ogroman, koncentracioni logor sa oko 650 preživelih pasa, preko 120 njih vezanih na lancu.

Zahvaljujući pomoći jedne fondacije mogli smo odmah da pošaljemo hranu i da počnemo sa gradnjom novog prostora. U međuvremenu su završili dva velika kompleksa u jednom 60 i u drugom 40 kućica za pse. Tamo živi oko 140 životinja u grupama. Veoma smo srećni što smo još pre zime mogli da oslobodimo sve pse sa lanca.

Ali ima još puno toga da se uradi u Subotici. I nadamo se da ćemo zajedničkim snagama i daljim građevinskim merama još moći da tamo olakšamo život psima.

Slike gradnje kućica za pse u azilu u Subotici.

Za kraj želim Vama, dragi prijatelji životinja, da prenesem malu božićnu priču:

Životinjskih prijateljstava nema, naime, samo među psima, već i među našim konjima. Jedan naročito dirljiv par su Mike i Nanda. Mike je došao kod nas 1991. Bio je tek dvogodišnjak, ali su njegove noge već bile skroz uništene. Tada je još bilo uobičajeno da ždrebe, praktično od prvog dana, trči pored

majke upregnute u kola. Tako je morao mali Mike da prelazi velike razdaljine pored svoje majke. Preuzeli smo ga potpuno izgadnelog i bolesnog.

Nanda je kod nas rođena i to maja 1998. Tada je naime bilo isto tako uobičajeno da kobile stalno budu noseće i tako je došla kod nas majka sa malom Nandom u stomaku. Majka je umrla posle nekoliko meseci, a ždrebe se priključilo Miki. Od tada su nerazdvojni. Dok se prvih godina Mike ugledao na Nandu, u međuvremenu su se uloge promenile. Tako se danas Nanda dirljivo brine za svog starijeg prijatelja. Ako su senioru na njegovim klimavim nogama mlađi konji ponekad suviše divlji, Nanda je uvek odmah na licu mesta da ih otera.

Između nje i njenog Mike ne može niko isprečiti.

Nanda (napred) Mike.

Tako između neprilika i patnje, koje nas iz godine u godinu prate, imamo i nebrojene lepe događaje, kao to kada nekada traumatizovene životinje procvetaju ili takva prijateljstva među životinjama, koja nam leče dušu. Želim da, u tome učestvujete. Jer sa vašom podrškom smo životinjama u Srbiji već puno toga olakšali. Za to vam od sveg srca zahvaljujem. Svima vama želim lepe Božićne praznike i srećnu Novu godinu. Srdačni pozdravi,

M. Burkner